

Er moet me iets van het hart.

Ik weet niet hoe het jou vergaan is maar ik heb een week van uitersten meegemaakt. Nou moet je weten dat ik sinds mijn sabbaticaljaar met hele andere ogen naar de wereld en deze maatschappij kijk. In mijn boek dat begin 2019 uitkomt beschrijf ik hoe die transformatie heeft plaatsgevonden.

Die heeft ervoor gezorgd dat ik gevoeliger ben, veel lichter en luchtiger in het leven sta en het aardse gedoe niet meer zo serieus neem. Dat ik me meer door mijn hart als door mijn hoofd laat leiden. Maar.....dan loop je ook het 'risico' dat je eerder geraakt bent. En dat heb ik afgelopen week ervaren!

Allereerst heb ik me enorm gestoord aan het gedrag van onze politici in de Tweede Kamer: het circus, het theater, het politieke gedoe en soms ordinaire debat. Het haantjesgedrag, het gekrakeel en het wegzetten van elkaar, de arrogantie en het dedain. Machtspolitiek van de bovenste plank. Een en al polariteit en dualiteit. Tja, zo zit onze democratie blijkbaar in elkaar. Maar het maakt me wél boos! Dan heb ik de neiging te gaan vloeken, de TV uit te zetten, het abonnement op de krant op te zeggen en bijvoorbeeld niet meer te gaan stemmen. Ik wil dat niet meer zien en daar niet meer aan meedoen. Heb jij dat ook? Maar ja, daar verandert het gedrag van deze politici niet door. En hoewel ik mezelf en de wereld niet meer zo serieus neem maakt het me niet onverschillig of laconiek. In tegendeel: het triggert juist het vuur van de idealist in mij.

En dan.... Dan worden we plots opgeschrikt door het spoorwegdrama in Oss. Ineens zie ik een hele andere kant van Nederland. De kant van sámen, van verbinding, van elkaar vasthouden en troost bieden en gulle donaties. Dan is er ineens geen scheiding en polariteit meer. Zo kan het dus ook. Het ontroert me enorm, zoveel warmte en betrokkenheid. Hoe bizar het wellicht ook klinkt bij het intense verdriet: ik word hier gewoon heel blij van. Van die kant van Nederland, die waarin vooral het hart en de ziel spreken. In mijn ogen is dat een uiting van de Nieuwe Tijd. In de astrologie noemen ze dit de overgang van het Vissen- naar het Watermantijdperk. Een tijd waarin ons hart en ziel gaan domineren en waar de focus ligt op verbinding in plaats van op afscheiding. Die kant, die bezieling die ik ook heb gezien bij de zwemtocht van Maarten van der Weyden en bij de acties om Lili en Howick in Nederland te houden.

Aan die kant van Nederland, aan die Nieuwe Tijd wil ik in alle bescheidenheid mijn steentje bijdragen *'Be the change you want to see in the world'* zei Gandhi toch? Gewoon door wie ik ben, door mijn werk als coach waarin ik mensen en bedrijven inspireer om meer vanuit het hart dan het hoofd te werken en hopelijk ook straks door mijn boek. Voelen is immers het nieuwe denken! Wordt vervolgd.